

врегульований в процесуальний спосіб (відвід, самовідвід), суддя врегульовує його самостійно без повідомлення про таке Раду суддів України.

При цьому, більшість звернень до Ради суддів України стосуються питань роботи в одній судовій установі суддів і їх близьких осіб (голова суду – суддя, помічник, працівник апарату суду, суддя – суддя, помічник, працівник апарат у суду).

Відтак, робота в одній судовій установі суддів і їх близьких осіб сама по собі не породжує конфлікт інтересів. Для визначення наявності або відсутності конфлікту інтересів за таких умов слід виходити зі співвідношення посадових обов'язків.

УДК 349.41.02:332.2(043.2)

Корнєєв Ю.В., к.ю.н., доцент,
Дузь М.В., студентка,
Навчально-науковий Юридичний інститут,
Національний авіаційний університет, м. Київ

ДОКУМЕНТИ, ЯКІ ПІДТВЕРДЖУЮТЬ ПРАВО ВЛАСНОСТІ НА ЗЕМЕЛЬНІ ДІЛЯНКИ

За своєю природою право власності на землю є одне із основних майнових прав. Виступаючи як об'єкт права власності, земля отримує особливі правові ознаки: вона стає «майном», тобто тим предметом цивільного, а тепер і земельного права, який відрізняють особливі юридичні ознаки.

Сучасне суспільно-правове становище в Україні характеризується тим, що земельні проблеми, і особливо проблеми права власності на землю, викликають підвищений інтерес.

Особливістю права власності на землю в Україні є те, що форми прав на землю визначені законодавством «за суб'єктом». Конституцією України встановлено, що земля може перебувати в державній, комунальній і приватній власності. Таким чином, визначено коло суб'єктів, що володіють правом власності на майно, а також встановлено, що залежно від суб'єкта, який володіє правами на землю, визначаються права і обов'язки, що складають зміст того чи іншого виду права власності на землю [2, с. 135].

Суб'єкт права власності на землю – це особа, що здійснює володіння, користування і розпорядження земельною ділянкою на підставі закону. Права всіх суб'єктів права власності на землю рівні і захищаються способами, встановленими законом. До суб'єктів правових відносин, пов'язаних з виникненням права власності на землю, відносяться також

особи, що вступають у відносини з приводу отримання даного права. Громадяни і юридичні особи як суб'єкти об'єднані змістом права приватної власності на землю, яке їм надано законодавством.

Об'єктом права власності на землю виступає земельна ділянка. Ще однією ознакою можна вважати те, що об'єктом права власності земля виступає як обмежена в просторі земельна ділянка. Для неї характерно те, що межі ділянки та її місцезнаходження встановлюються в порядку, закріпленому законодавством про землеустрій.

Однак для землі характерні і ті ознаки, які відрізняють її від іншого майна. Це, перш за все, ті з них, які визначають землю як об'єкт земельного права як такий. Оскільки кожна земельна ділянка невіддільна від усього земельного простору, то на неї розповсюджується певна частина суспільних і державних інтересів, які існують відносно землі як такої. Це не може не впливати на регулювання земельних відносин усіма правовими галузями [3, с. 178].

Документи, що посвідчують право на земельну ділянку:

1. Право власності на земельну ділянку посвідчується державним актом, крім випадків, визначених частиною другою цієї статті.

2. Право власності на земельну ділянку, набуту у власність із земель приватної власності без зміни її меж, цільового призначення, посвідчується:

3. Право постійного користування земельною ділянкою посвідчується державним актом на право постійного користування земельною ділянкою.

4. Форми державних актів на право власності на земельну ділянку, право постійного користування земельною ділянкою затверджуються Кабінетом Міністрів України.

5. Право оренди земельної ділянки посвідчується договором оренди землі, зареєстрованим відповідно до закону.

6. При набутті права власності на земельну ділянку на підставі документів, визначених частиною другою цієї статті, державний акт на право власності на земельну ділянку, що відчужується, долучається до документа, на підставі якого відбувся перехід права власності на земельну ділянку, в кожному такому випадку відчуження земельної ділянки.

На державному акті про право власності на земельну ділянку нотаріус, який посвідчує (видає) документ, та орган, який здійснює державну реєстрацію прав на нерухоме майно та їх обмежень, роблять відмітку про перехід права власності на земельну ділянку із зазначенням документа, на підставі якого відбувся такий перехід.

Орган, який здійснює реєстрацію прав на нерухоме майно та їх обмежень, робить відмітку про реєстрацію прав на земельну ділянку на підставі документа про її відчуження, складеного та посвідченого в порядку, встановленому законом, протягом 14 календарних днів з дня подання до цього органу зазначеного документа. Забороняється вимагати

для здійснення відмітки та державної реєстрації прав на нерухоме майно та їх обмежень документи [1].

З позицій теорії земельного права можна зробити висновок, що: право власності на земельну ділянку означає сукупність усіх трьох правомочностей: володіння, користування та розпорядження земельною ділянкою [3, с. 188].

Одна з головних проблем, що так і не вирішив Земельний кодекс, полягає в наступному. Право власності на земельну ділянку переходить лише у випадку припинення права власності на цю земельну ділянку попереднього власника. Однак процедура припинення цього права недостатньо точно регламентована.

Таким чином, можна відзначити, що прийняття ЗК України та окремих законів про земельні відносини ще поставили крапку у процесі розвитку земельних відносин в Україні, цей процес продовжується і вимагає продовження удосконалення земельного законодавства.

Література

1. Земельний кодекс України від 25.10.2001 р. № 2768-III // Відомості Верховної Ради України. – 2001. – № 2768. – Ст. 126.

2. Сердюк С.А. Організаційно-правові засади державного регулювання обігу земель державної власності / С.А. Сердюк // Наукові записки Інституту законодавства Верховної Ради України. – 2014. – № 6. – С. 120-135.

3. Сердюк С.А. Сутність і зміст державного регулювання обігу земель / С.А. Сердюк // Теорія та практика державного управління. – 2016. – Вип. 1. – С. 178-190.

УДК 347.4:349.41(043.2)

Корнєєв Ю.В., к.ю.н., доцент,
Ковальова В.О., студентка,

Навчально-науковий Юридичний інститут,
Національний авіаційний університет, м. Київ

ПРАВОВЕ РЕГУЛЮВАННЯ РЕНТИ ЗЕМЕЛЬНИХ ДІЛЯНОК

Рента належить до нових цивільно-правових договорів, поява якого пов'язана із переходом України до ринкових відносин. У ст. 731 Цивільного кодексу України (далі – ЦК України) визначено поняття договору ренти. За договором ренти одна сторона (одержувач ренти) передає другій стороні (платникові ренти) у власність майно, а платник ренти взамін цього зобов'язується періодично виплачувати одержувачеві ренту у формі певної грошової суми або в іншій формі [2].

Договір ренти земельної ділянки – це договір, за яким одна сторона – власник земельної ділянки (одержувач ренти) передає другій стороні